

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3457/2021
06.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Весне Станковић и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиоца Привредно друштво за производњу освежавајућих напитака, пластичне амбалаже и минералне воде „Хеба“ доо из Бујановца, кога заступа Светислав Поповић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Ивица Костић, адвокат из ..., ради исељења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1114/20 од 02.02.2021. године, у седници већа одржаној дана 06.10.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1114/20 од 02.02.2021. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Првим ставом изреке пресуде Вишег суда Врању П 1859/18 од 23.01.2020. године одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да суд обавезе туженог, као власника и оснивача Привредног друштва „Colosseum Game“ доо Врање да тужиоцу преда у посед и на несметано коришћење слободан од лица и ствари пословни простор у Врању, ..., улаз .., изграђен на кп.бр. .. и уписан у лист непокретности .. КО Врање 1. Другим ставом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да суд обавезе туженог, као власника и оснивача Привредног друштва „Colosseum Game“ доо Врање да тужиоцу на име накнаде материјалне штете исплати износ до 579.710,57 динара са законском затезном каматом од 12.05.2016. године до исплате због присвајања инвентара из бивше продавнице у власништву тужиоца, износ од 1.262.715,51 динар са законском затезном каматом на износ главног дуга од 1.064.777,23 динара обрачунатом за период од 17.06.2019. године до исплате због плаћања рачуна ЈП „Нови Дом“ из Врања у периоду од 12.05.2016. године до 14.06.2019. године по основу пружања услуга топлотне енергије у пословном простору описаном у првом ставу изреке, износ месечне закупнине од по 258.767,40 динара са законском затезном каматом од појединачне месечне доспелости 15. у месецу за претходни месец до исплате у виду измакле добити због немогућности коришћења пословног простора описаног у ставу 1. изреке у периоду од 12.05.2016. године, па до

предаје истог у посед. Другим ставом изреке обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 391.500,00 динара.

Првим ставом изреке пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1114/20 од 02.02.2021. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Врању П 1859/18 од 23.01.2020. године у првом и другом ставу изреке. Другим ставом изреке преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у трећем ставу изреке пресуде Вишег суда у Врању П 1859/18 од 23.01.2020. године тако што је обавезан тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 430.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде.

Против наведене правоснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињене у жалбеном поступку.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...18/20), Врховни касациони суд је оценио да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању следи да је дана 12.08.1996. године тужилац закључио уговор о пословно-техничкој сарадњи са ДП „Планика“ из Београда, којим је уговорено да се пословна јединица тог правног лица припоји пословној јединици тужиоца, који преузима запослене и имовину ДП „Планика“ из Београда, па и пословни простор у Врању, Дана 19.10.2004. године ДП „Планика“ из Краља, у стечају, као продавац, закључила је уговор о купопродаји непокретности Ов. I-5539/4 од 26.10.2004. године, којим је предметни пословни простор продат правном лицу „Панонија трговина“ доо Нови Сад, са седиштем у Великим Радинцима код Сремске Митровице. Наведено правно лице, као купац, укњижило је своје право својине у катастру непокретности. У периоду од маја 2016. године, па до краја 2019. године, у наведеном пословном простору у Врању, ..., улаз ..., зграда број 1, изграђеном на кп.бр. ..., укупне површине 210м², делатност је обављало Привредно друштво „Colosseum Game“ доо Врање које је на наведеној адреси у Врању имало регистрован огранак, а описану непокретност држало је по основу уговора о закупу пословног простора закљученог дана 15.01.2016. године са Привредним друштвом „Панонија трговина“ доо. Оснивач привредног друштва „Colosseum Game“ доо Врање је тужени. Вештачењем од стране вештака економско-финансијске струке утврђена је висина потраживања по основу присвајања инвентара из бивше продавнице у власништву тужиоца у износу од 579.710,57 динара, због плаћања рачуна за испоручену топлотну енергију јавном предузећу „Нови дом“ из Врања у периоду од 12.05.2016. године до 14.06.2019. године у висини од 1.262.717,51 динар и у виду измакле користи због немогућности коришћења пословног простора у периоду од 12.05.2016. године до предаје истог тужиоцу, у посед у висини месечне закупнине од по 258.757,40 динара.

Полазећи од изложеног чињеничног стања првостепени суд је основаним оценио тужеников приговор недостатка пасивне легитимације, а предлог пуномоћника тужиоца да се рочиште за главну расправу на коме је иста закључена одложи како би на основу уговора о закупу за период од 18.11.2015. године до 28.08.2017. године, достављеном од стране сведока ББ, тужбу преиначио означањем као туженог Друштвеног предузећа „Colosseum Game“ доо Врање, као неснован је одбио имајући у виду противљење туженог преиначењу и нецелисходност истог, јер би после

вишегодишњег суђења пред судом опште надлежности поступак требало водити пред Привредним судом, као редовним судом посебне надлежности.

Разматрајући жалбу тужиоца другостепени суд је чињенично стање прихватио као правилно и потпуно утврђено, а указивање на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 371. став 2. тачка 7. ЗПП оценио је као неосноване. Одлуком да не дозволи одлагање последњег рочишта ради преиначења тужбе означањем као туженог и правног лица које је реални држалац спорне непокретности, првостепени суд није тужиоцу ускратио право да расправља пред судом, јер је за преиначење тужбе сходно члану 199. став 2. ЗПП потребан пристајак туженог или оцена целисходности преиначења од стране суда, што је у конкретном случају изостало.

Према оцини Врховног касационог суда, ревизијом тужиоца неосновано се указује на погрешну и непотпуно утврђено чињенично стање као последицу битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези са чланом 3. став 1. ЗПП.

Чланом 374. став 1. ЗПП прописано је да битна повреда одредаба парничног поступка постоји ако суд у току поступка није применио или је неправилно применио одредбу овог закона, а то је било или је могло да буде од утицаја на доношење законите и правилне пресуде.

Чланом 3. став 1. ЗПП прописано је да у парничном поступку суд одлучује у границама захтева који су постављени у поступку.

Одлукама нижестепених судова расправљено је питање о основаности тужбеног захтева који је тужбом поднетом дана 07.07.2016. године истакнут у односу на туженог АА из ..., а који спор је произашао из оспоравање пуноважности уговора о закупу описаног пословног простора и из неизвршавања уговорних обавеза закупца. Околност да је уговор о закупу непокретности закључен између закуподавца „Панонија трговина“ доо из Великих Радинаца и Привредног друштва „Colosseum Game“ доо Врање, као закупца, упућује на правилан закључак нижестепених судова да је тим двострано обавезним правним послом материјалноправни однос заснован између два правна лица, што искључује пасивну легитимацију туженог физичког лица и самим тим његову одговорност за измирење облигационоправне тражбине.

Одлуком суда да се код противљења туженог сходно члану 199. став 2. ЗПП не дозволи нецелисходно преиначење тужбе, није ускраћено право тужиоца да пред судом расправља, а ревизијско указивање на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање као разлог за изјављивање ванредног правног лека искључено је чланом 407. став 2. у вези са чланом 403. став 2. ЗПП.

На основу изложеног ревизија тужиоца одбијена је као неоснована сходно члану 414. став 1. ЗПП.

Како ванредни правни лек није усвојен, то је сходно члану 165. став 1. ЗПП, као неоснован одбијен и тужиочев захтев занакнаду трошкова ревизијског поступка.

**Председник већа – судија
Марина Милановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић